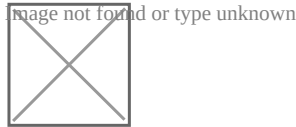

Αφήγηση του εγχειρήματος υποστολής της γερμανικής σημαίας από την Ακρόπολη

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=161158>]

Πρωί πρωί οι Ούννοι με τις εφημερίδες τους και με προκηρύξεις μάς ανήγγειλαν γεμάτοι κομπασμό και υπερηφάνεια ότι κατέλαβαν και την τελευταία γωνιά της Ελλάδας, την ηρωική Κρήτη.

Δεν ξέρω τι ήταν εκείνο που ένιωθα, μα μου φαίνεται πως ήταν ένα παράπονο μαζί με δυνατό πυρετό. Περίμενα μ' αγωνία να βραδιάσει. Επιτέλους βράδιασε. Συναντηθήκαμε με τον Μανώλη και ξεκινήσαμε. Όπλα δεν είχαμε τότε. Είχα πάρει μαζί μου μόνον ένα φαναράκι ηλεκτρικό κι ένα μαχαιράκι. Φτάσαμε. Κάναμε μία βόλτα στα Προπύλαια μέχρι να φτάσει ή ώρα 9:30 μ.μ. Τότε είδαμε τους Γερμαναράδες να είναι μαζεμένοι μέσα στο δωμάτιο της εισόδου και να πίνουν

κρασί και μπίρες, έχοντας και μερικές κακές Ελληνίδες, απ' αυτές που πουλάν τον έρωτά τους στα Προπύλαια που είχαν το Φρουραρχείο. Ακούγαμε από μακριά τα κτηνώδη χάχανά τους και τα τραγούδια τους και σφίγγαμε ακόμη περισσότερο τα δόντια μας. Όταν έφτασε η ώρα, κοιταχθήκαμε. Ίσως να μην ξαναβλέπαμε τον ήλιο ν' ανατέλλει. Είναι αλήθεια ότι νιώθαμε ένα δυνατό χτυποκάρδι μα αυτό δεν ακουγόταν παραέξω. Τα στήθη μας τα ελληνικά το πνίγανε. Είναι γλυκός ο θάνατος όταν πεθαίνεις για τα ιδανικά σου. Σ' αυτές τις στιγμές δεν έχεις παρά να θυμηθείς την Ιστορία. Να θυμηθείς τον Λεωνίδα στις Θερμοπύλες, να θυμηθείς τον Αθανάσιο Διάκο ή το Μεσολόγγι ή τον πόλεμο της Αλβανίας κι είσαι εντάξει. Σφίξαμε τα χέρια, πηδήξαμε τα σύρματα, μπήκαμε ανάμεσα στα δέντρα. Συρθήκαμε με την κοιλιά και φτάσαμε στη σπηλιά. Μπήκαμε μέσα ψηλαφητά κρατώντας και την αναπνοή μας ακόμη. Αρχίσαμε να σκαρφαλώνουμε ως τα μαδέρια της σκαλωσιάς που είχαν φτιάξει οι αρχαιολόγοι για ανασκαφές.

Κάτω μας το βάραθρο άνοιγε το μαύρο του στόμα να μας καταπιεί στο πρώτο ξεγλίστρημα. 40 μέτρα κάτω κατέβαινε η σπηλιά και κατόπιν ανοιγότανε το χείλος ενός ξεροπήγαδου, άλλα καμιά δεκαριά μέτρα. Σιγά-σιγά σκαρφαλώσαμε και κάνοντας μία τελευταία έλξη βγήκαμε στο επάνω βάθρο. Ανεβήκαμε μερικά μαρμάρινα σκαλιά και σηκώσαμε τα κεφάλια μας να δούμε.

Ήταν ένα τέταρτο το φεγγάρι. Και καθώς το ασημένιο του φως έλουζε τα ιερά εκείνα μνημεία του άπαντου της Τέχνης και της Ομορφιάς, νιώσαμε μέσα μας ν' ατσαλώνουμε. Είδαμε με τα μάτια της ψυχής μας τους αθάνατους προγόνους μας να στέκονται σιωπηλοί και μεγαλοπρεπείς μες στις χλαμύδες τους τριγύρω μας και να μας κοιτάνε ερωτηματικά αν θα κάνομε το καθήκον μας ή όχι. Αν και δεν πολυπιστεύω στο μοιραίο, εν τούτοις εκείνες τις στιγμές νομίζω ότι το μοιραίο της φυλής μας έριξε τον κλήρο σε μας...

Προχωρήσαμε συρτά με την κοιλιά. Μας χώριζαν περίπου 50-60 μέτρα απ' τον κοντό που είχαν τη σημαία τους. Χωριστήκαμε και πηγαίναμε ανάμεσα στα μάρμαρα, πετώντας κάθε τόσο πέτρες μήπως ήταν κανένας Γερμανός σκοπός κρυμμένος. Όταν φτάσαμε κοντά στον κοντό είδαμε την ξύλινη σκοπιά τους. Πετάξαμε πάλι κάνα-δύο πέτρες κι όταν είδαμε ότι ήταν ησυχία σηκωθήκαμε όρθιοι και προχωρήσαμε θαρρετά. Φτάσαμε στον κοντό.

Ψηλά κυμάτιζε η σημαία τους. Λύσαμε το συρματόσχοινο και τραβήξαμε για να την κατεβάσομε. Μα την είχαν μπλέξει στην κάτω άκρη της με τα τρία συρματόσχοινα που στήριζαν τον κοντό. Κρεμόμαστε κι οι δύο για να την κατεβάσομε μα δεν κατέβαινε. Αρχίσαμε τότε με τη σειρά να σκαρφαλώνουμε στον σιδερένιο κοντό για να την φτάσομε και να την κόψομε. Μα ήταν 20 μέτρα ο

κοντός και λείος κι ήταν αδύνατο να την φτάσουμε. Κουρασμένοι σταθήκαμε για λίγο κι απογοητευτήκαμε, σκεφτόμαστε τι να κάνουμε.

Να φύγομε χωρίς την σημαία τους λάφυρο, δεν το σκεφτήκαμε ούτε μία στιγμή. Και μέσα στην ένταση της σκέψης μας, σκεφτήκαμε ότι πρέπει να σπάσουμε τα τρία συρματόσχοινα για να μπορέσουμε να την κατεβάσουμε.

Αρχίσαμε τότε με τα χέρια μας, με τα δόντια μας, με ό,τι μπορούσαμε να προσπαθούμε να ξεκολλήσουμε τα συρματόσχοινα απ' τους σκουρασμένους χαλκάδες με τους οποίους κρατιότανε στα γύρω μάρμαρα.

Κραυγή ενθουσιασμού μου ξέφυγε όταν έσπασε το πρώτο. Κατόπιν έσπασε και το δεύτερο και μετά το τρίτο. Αμέσως ξεμπλέξαμε τα συρματόσχοινα και τότε το μισητό σύμβολο του φασισμού κατέβηκε. Ήταν μία τεράστια σημαία 4 μ. μήκος και 2 μ. πλάτος. Στη μέση είχε τον αγκυλωτό σταυρό και στην απάνω άκρη τον γοτθικό πολεμικό σταυρό του Κάιζερ.

Με λύσσα την κόψαμε απ' το συρματόσχοινο και την μαζέψαμε. Σχίσαμε από ένα κομμάτι απ' τον αγκυλωτό σταυρό. Την υπόλοιπη την κάναμε ρολό και την πήραμε. Είχαν περάσει τρεις ώρες περίπου απ' την ώρα που είχαμε ξεκινήσει. Το φεγγάρι είχε χαθεί και μαζί μ' αυτό και οι οπτασίες των προγόνων μας ευχαριστημένες. Ο αέρας μας δρόσιζε τα φλογισμένα πρόσωπά μας και μας έφερνε από μακριά τα χάχανα των Γερμαναράδων.

«Ά! τώρα γελάστε και τραγουδέστε όσο θέλετε, αύριο το πρωί θα τα πούμε», σκέφτηκα.

(συνεχίζεται)